

Phần 18

Sống sót

Đúng là có những kỷ niệm, nhưng ai đó đã điện khí hóa và kết nối chúng với lòng mi của chúng ta, ngay khi ta nghĩ rằng mắt mình đang cay.

Mathias MALZIEU

Ngày hôm nay

Trên máy bay

Mười bốn giờ mười lăm phút

Ở độ cao trên mười hai nghìn mét, chuyến bay 714 vẫn thẳng hướng đến New York, lướt nhanh như con chim không lồ trên những đồng bằng rộng lớn.

Evie khép cửa nhà vệ sinh, kinh hãi bởi những gì vừa trải qua. Mồ hôi đọng lại thành giọt trên trán cô; ngực phập phồng, những cơn lạnh run chạy dọc cơ thể. Ai đã xăm, mà cô không hề biết, cái dấu hiệu chết tiệt này trên vai cô, cái dấu hiệu giống những bức vẽ của đứa bé gái ngồi ngay cạnh cô đến lạ kỳ?

Cô lao đảo bước lên cầu thang và khó nhọc lắm mới mở được một lối đi giữa các tiếp viên đang phân phát đĩa thức ăn và những hành khách đang tự làm cho chân hết công để tránh chứng viêm tĩnh mạch và chứng nghẽn mạch phổi, “hội chứng mới của hạng phổ thông” mà các phương tiện truyền thông từng nói mãi trong các phóng sự.

Đến trước dãy ghế của mình, Evie vừa vào chỗ ngồi vừa cố hết sức không đánh thức Layla dậy. Cô cảm ơn Mark đã tử tế lấy hộ cho cô một phần ăn.

- Cô không ổn à? Anh hỏi khi nhìn thấy khuôn mặt biến sắc của cô.
- Không, chỉ là do mệt thôi, cô cam đoan nhưng cũng biết rõ rằng mình không đánh lừa được ai.
- Nếu tôi có thể làm được gì...
- Anh có thể đưa tôi cái ba lô.

Mark mở ngăn kéo để đồ nằm dưới ghế của cô. Dây khóa sáng lấp lánh kéo không hết và, khi anh nhắc chiếc ba lô lên, một quyển sách thò ra rồi rơi xuống đất.

Mark cúi xuống nhặt. Đó là một cuốn sách bìa mềm với bìa sách cũ sòn, và trang giấy quăn mép chắc do được đọc đi đọc lại nhiều lần. Tò mò, anh không thể ngăn mình liếc nhìn tựa đề:

Sóng sót

Do Connor McCoy viết

Anh phác một cử chỉ ngạc nhiên. Cách đây vài năm, Connor đã viết cuốn sách này nhằm xua đuổi con quỷ của quá khứ. Đó là một tác phẩm chiết trung vừa như một cuốn tiểu luận tâm lý vừa giống một cuốn sổ kỷ niệm thời thơ ấu. Xuất phát từ kinh nghiệm bản thân cũng như những buổi trị liệu ấn tượng nhất mà anh đã chủ trì, Connor mở ra cho người đọc đường hướng để chiến thắng nỗi sợ hãi của họ, hiểu được những lo sợ và kháng cự khổ đau. Được xuất bản tại một nhà xuất bản nhỏ và vượt ra khỏi mọi tiêu chuẩn về khổ sách, cuốn sách không nhận được nhiều ưu ái khi phát hành cũng như những bài viết trên báo chí. Tuy nhiên nhờ người nọ rỉ tai người kia, cuối cùng cuốn sách cũng đến được với độc giả và cho đến nay đã có một lượng tín đồ đông đảo và nhiệt tâm.

Mark lật ngược cuốn sách. Trong bức ảnh ở bìa bốn, Connor nở một nụ cười u sầu kỳ cục mà anh biết quá rõ. Cuộc gặp gỡ không hề chuẩn bị trước với hình ảnh người bạn thân này đã làm nảy sinh một tình cảm hiện hữu trong Mark. Cả hai đã từng vô cùng thân thiết với nhau. Trước khi anh trượt dốc xuống địa ngục, họ chia sẻ cùng nhau mọi thứ. Tại sao anh không gọi cho Connor để thông báo tin tức về Layla? Tại sao anh không nghĩ đến điều đó cơ chứ?

- Đó là cuốn sách mà tôi thích nhất, Evie giải thích. Anh từng đọc nó rồi à?

- Nó do người bạn thân nhất của tôi viết ra, Mark vừa đưa trả cuốn sách vừa thừa nhận.

- Bạn thân nhất của anh? Chính là anh, người tên Mark mà tác giả thường xuyên nhắc đến?

- Đúng, chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, trong cùng một khu phố ở Chicago.

- Tôi biết.

- Tại sao cô lại nói đó là cuốn sách cô thích nhất? Mark muốn biết.

- Bởi nó đã giúp tôi. Thật ngốc khi nói ra điều này, nhưng đôi khi tôi có cảm tưởng tác giả viết cuốn sách này cho tôi.

- Chắc chắn đó là lời khen ngợi hay nhất, Mark nhận xét.

- Nhưng tôi luôn tự hỏi... Evie bắt đầu.

- Điều gì?
- Những điều anh ta nói trong sách, tất cả là sự thật chứ?
- Tất cả đều là sự thật, Mark bảo đảm.

Sau một hồi im lặng, anh tiếp:

- Nhưng trong đó không có toàn bộ sự thật.

Evie nhíu mày:

- Nghĩa là?
- Có những điều quan trọng mà Connor không thể kể ra.
- Tại sao?

Mark đưa mắt nhìn Evie. Đôi khi anh cảm thấy mình có khả năng phán xét một con người trong tích tắc. Chỉ ít anh cũng biết rằng mình có thể tin cô.

Cô ấy là người bên mình, giọng nói thềm bên trong cất lên trấn an anh.

- Tại sao anh ấy không kể hết tất cả? Evie nài nỉ.
- Để không phải đi tù, Mark trả lời.